

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:

Ana Johns

THE WOMAN IN THE WHITE KIMONO

Copyright © Ana Johns 2019

First published in 2019 by Park Row Books, Toronto, Ontario, Canada

Translation Copyright © 2021 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-03757-9

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Ana Džons

BELI
KIMONO

Prevela Jovana Palavestra

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2021.

Kada se sretnemo i popričamo, postajemo sestre.
Japanska izreka

PROLOG

Zvala sam se Naoko Nakamura. Posle venčanja, postala sam Naoko Tanaka. A nekada, kratak trenutak između ta dva prezimena, zvala sam se i drugačije – imala sam nezvanično prezime, posle neobične svadbe pod drevnim drvetom sa razigranim svetlima.

Tad nismo imali sveštenika koji bi održao zvanični obred. Nismo se venčali u svetom hramu, niti sam se presvukla tri puta, kao što tradicija nalaže.

Ali volela jesam.

Te večeri je noć prekrila seoce s kućercima i ušuškala ga pod plaštom tame, ali narandžasto nebo na zapadu nije napuštalo horizont, već je radoznalo virilo. Vlažan vazduh ljubio mi je obraze dok sam s trema stupala na tlo, a kada sam zašla za ugao, uzdahnula sam.

Papirni lampioni oivičavali su stazicu zasutu oblucima, a kugle boje zlaćanog putera obasjavale su drveće poput žutih *hotaru*-a – svitaca, što nagrnu nakon obilnih julskih kiša. Bilo ih je toliko da su me, kad sam podigla pogled, krošnje podsećale na ogromne kišobrane koji me štite od stotinak zvezda padalica.

Osmehnuvši se, prešla sam rukom po kimonu ne bih li osetila taj bogati materijal pod prstima. Nikada se nisam osećala lepše, ali ni nervoznije. U stomaku mi je pucketalo poput vatrometa, prožimajući me od stopala do vrhova prstiju na rukama.

Ispred mene, u središtu malobrojnih okupljenih gostiju, stajao je moj budući muž. Odsjaj lampiona svetlucau mu je u očima, pa su tako

beličasti pramičci u njima igrali poput jedara na najplavetnijem okeanu. Izgubila sam se u tim očima. U njemu. U tom trenutku.

Svaki korak vodio me je sve bliže budućnosti, a sve više udaljavao od porodice. Bile su to oštre suprotnosti u svakom smislu, ali nekako sam pronašla svoje mesto između njih. To je ono što Buda zove srednjim putem. Prava ravnoteža u životu.

Ja sam to zvala srećom.

Život s ljubavlju *jeste* srećan. Život *radi* ljubavi je budalast. Život u kom se pitate *šta bi bilo kad bi bilo* prosto je nepodnošljiv. Tokom svojih sedamdeset osam godina, ja sam proživela sva tri.

Baka je često umela da mi kaže: „Tako ti je to s tugom. Tako je i sa srećom. Obe će proći.“ Ali čak i u starosti, kad sklopim oči, negde u daljini i dalje vidim treperenje hiljadu svitaca.

PRVO POGLAVLJE

Amerika, sadašnjost

Čak i noću, s pola osoblja, Onkološki centar *Tausig* funkcionisao je poput broda po kom je i dobio ime. S doktorom Ejmonom kao kapetanom, molila sam se da moj otac nekako pregrmi ovu oluju, ali zbog očevoeg narušenog zdravlja, bdela sam pored njega i čekala neki znak.

Iako sam prigušila svetla i ugasila ton na televizoru, moj otac se mučio da zaspi. Mašine su bujale, monitori pištali, a iz hodnika su razgovori navirali poput talasa. Neko je zviždao.

„Zviždanje na vetru bilo je opasno“, govorio je tata o svojim danima u mornarici. „Ima običaj da prizove snažne oluje i burno more.“ Bolnica nije bila njegov ratni brod iz pedesetih, ali uzevši u obzir neverovatnu slučajnost da dele isto ime, ne bih tako olako zažmurila na mornarska sujeverja. Došla sam sebi i zatvorila vrata.

„Šta...“ Tata je zamlatarao rukama, zbog čega su plastične cevčice infuzije zalepršale kao užad na jarbolu. „Tori?“

„Ovde sam, tata.“ Požurila sam ka njemu i stavila mu ruku na mišicu. „U bolnici si, sećaš se?“ Protekle sedmice se nekoliko puta budio dezorijentisan, s kratkim periodima predaha. To nam je postala nova stvarnost.

Mučio se da se uspravi i namrštio se od bola, tako da sam provukla šaku iza njegovih leđa i namestila mu jastuk. Stavila sam mu ruke ispod mišica i pomogla mu da se pomeri, začudivši se koliko je lagan postao. Našalio se da je postao pola čoveka, ali nisam se nasmejala tome. Istina

je bila daleko od smešnog, a šala daleko od istine. I dalje je to bio moj otac, živa legenda.

Pružila sam mu plastičnu čašu s ledom. Protresao ju je kako bi se kockice odlepile jedne od drugih, a zatim gucnuo ono što se otopilo. I jedan gutljaj bio je dovoljan da izazove refleks – jednoličan kašalj, kog je pokušavao se otarasi. Uzela sam čašu, dala mu maramice i čekala da ga napad kašlja prođe. Nakon poslednjeg zakašljavanja, zabacio je glavu i zatvorio oči.

„Jesi li dobro?“ To su bile isprazne reči, pošto, naravno, nije bio dobro, ali svejedno me je klimanjem glave uveravao da jeste.

Zatim je uzdahnuo duboko i promuklo i procedio sledeće reči: „Jesam li ti ikada pričao o čuvenoj Plavoj ulici? To je bilo prvo što sam video kad sam se iskrcao u Japanu.“

„A odmah zatim si video devojku kojoj su se dopale tvoje oči, jelda?“ Razvedrila sam se, srećna što je pri čistoj svesti, nadajući se da će tako ostati sve dok ne bude završio priču.

„E pa, tada sam izgledao malo bolje.“

„Sad izgledaš malo bolje.“ I jeste izgledao bolje. Boja mu je zagrejala obraze; pogled mu je bio oštar i usredsređen. Pokreti su mu se popravili. To je istovremeno bilo i divno i uznemirujuće. Doktor Ejmon mi je rekao da pripazim na nalet poboljšanja, zato što će upravo on najaviti da je otac krenuo na put bez povratka.

Za mog tatu je to poslednja plovidba. A za mene poslednja priča.

Nagnula sam se ka njemu sa stolice pored kreveta i naslonila bradu na šaku. „Dakle, zakoračio si, sagnuo se da prstima pređeš preko sjajnih oblutaka ugrađenih u ulicu i...“

„Uspravio sam se i ugledao je.“

„Kako zuri u tebe?“

„Da. A ja sam isto tako zurio u nju. Video sam svoju budućnost i zaljubio se.“

Tata je nagnuo glavu i lagano se nasmešio.

Iako je to bila skraćena verzija, ja sam se iznova zaljubila u tu priču jer ona vodi ka svim drugim pričama.

„Svaki put kad bih ušao u luku, ona bi me tamo čekala“, rekao je tata. „Ali stalno sam dolazio i odlazio. Tako je to bilo tad. Bili smo dva

broda koja plove u noći, kao u onoj Longfelouovoj pesmi.“ Tata je s teškom mukom udahnuo.

Posegla sam ka njegovoj pegavoj šaci i stegla je.

„Nakon vojske sam zaglavio u Detroitu i davio se u alkoholu. Onda sam upoznao tvoju mamu i ona me je spasla.“ Prikovao me je pogledom. „Ali evo šta moraš da znaš. Slušaš li me?“

„Da.“ Naćulila sam uši.

„Mama je bila ljubav mog života, ali pre *tog* života, vodio sam jedan drugi. To je ono što pokušavam da ti kažem sve vreme.“ Usne su mu se trgle.

Kada? Kada je pokušao to da mi kaže? U mislima sam pretrćavala kroz svaki trenutak prethodnih nekoliko nedelja, trudeći se da dokućim šta mi je to promaklo. Nisam ni shvatila šta je mislio pod time da je vodio drugi život. Nisam bila sigurna ni da želim da znam.

„Bilo bi lakše kada bi jednostavno proćitala moje pismo. Uradi to sad, važi, Tori? Vreme je.“

Vreme je?

Istog trenutka sam osetila nadimanje u grudima. Nadimale su se iza zgrćenih rebara i gušila mi srce. Sprećavala sam taj mehur osećanja da izleti dišući plitko, ali plašila sam se da će se raspršiti. Nisam bila u stanju da se pomaknem.

Posegao je ka meni i potapšao me po šaci. „U mojim je stvarima. Idi po njih.“

Pronašla sam njegov ranac iza vrata toaleta, stavila ga na pult i otvorila ga. Drhtavim rukama sam mu preturala po odeći i sledila sam se kada su mi prsti okrzneli papir. Stisnula sam ga kako bih izvukla koverat, nakon čega sam se uspravila i zurila u njega.

Crveno mastilo. Kandži pismo. Ispresavijan koverat s naborima.

Vratila sam se kod oca i pogledi su nam se sreli.

Ćovek na samrti. Skrhana ćerka.

„Dodi, sedi“, rekao je. „U redu je.“

Ali nije bilo u redu. Zato što se jednom izgovoreno *zbogom* nikad ne zaboravlja. Nisam bila spremna da mu kažem *zbogom*, pa tako nisam želela da to ćujem od njega. Nisam mogla.

Zadnji deo grla me je bolelo od pritiska. „Ovaj. Ja ću da...“ Zakoraćila sam ka njemu, a onda stala. Imala sam potrebu da se sve uspori,

da on dođe do daha kako bih i ja to mogla. Stres kroz koji sam prošla prethodnih nekoliko meseci, bol koji sam osećala zbog toga što mu je zdravlje lagano propadalo, nemilosrdni rak, a sada... Knedla mi se stvorila u grlu u istom trenutku kad su mi i suze jurnule na oči. Brzo sam se udaljila do vrata. Tata je rekao nešto, ali već sam bila u hodniku, skrivena od njegovog pogleda. Prekrila sam usta i udahnula duboko i polako, pokušavajući da se suprotstavim naletu emocija. Kako smo stigli dovdje? Istraživali smo razne varijante lečenja, isprobavali svaki narodni lek, pronalazili razne specijaliste, ali ništa nije bilo dovoljno. Na ramenima sam nosila teret zbunjenosti i krivice, pod kojima sam venula. Bacila sam pogled na koverat. Kad malo bolje razmislim, trebalo je da ga otvorim istog dana kad je i stigao.

Tog dana otac je gledao utakmicu u dnevnoj sobi. „Tori, jesi li to ti?“

„Da, ja sam!“ Bacila sam ključeve i uzela poštu sa stočića, iznenađena što me je čuo iako je televizor prilično glasno odvrnuo. „Stiglo ti je neko pismo.“ Provirila sam u dnevnu sobu i mahнула njime.

Pogled mu je ostao prikovan za ekran. Moj je pao na prazan kofer, koji mu je i dalje stajao pored stolice. Još se nije spakovao za bolnicu, a trebalo je da krenemo ujutru. Iako je bilo maltene čudo što je specijalista uspeo da ga smesti u bolnicu, razumela sam zašto tata nije bio naročito uzbuđen.

Mrzeo je rak.

Rak mu nije izjeo samo telo, već mu je proždrao i duh, što je uticalo i na mene. Postajala sam očajna, dete s trideset osam godina.

Ostavila sam ga da gleda utakmicu, što mu je bilo jedno od retkih uživanja, sipala sebi šolju kafe, a potom sela da razvrstavam pregršt pristigle pošte. Bila je privezana debelim gumaticama i nagurana u njegovo sanduče, kao da je otišao na višemesečni odmor i zaboravio da obavesti poštu. Ali nije. Prosto je zaboravio da podseti mene da proveravam sanduče.

Otpila sam gutljaj kafe i shvatila da zurim u pismo. Crveni azijski simboli utisnuti svuda. Adresa precrtana debelim crvenim linijama. Iznad toga, alfabetskim pismom stajalo je PARTI. *Parti?* Obrnula sam ga. Pa vratila. Bilo je presavijeno više puta, a ivice iskrzane kao da je zapelo u mašini za automatsko razvrstavanje; čudilo me je što je uopšte stiglo.

Istraživačkog novinara u meni svrbeli su prsti da ga otvori.

Prinela sam ga svetlu iznad glave. Pod određenim uglom videla sam obris presavijenog papira i nekakve vrpce. Protresla sam ga, ali u koverti nije bilo ničega teškog. Obrnuvši ga, ispeglala sam neravnine, a zatim opazila poznatu reč zamrljanu na ivici.

Japan.

Mastilo je bilo iscurilo sa slova J. Prešla sam preko slova vrhom prsta. Koga to moj otac zna u Japanu? Budući da je tamo bio stacioniran u mornarici, od njega sam čula razne slikovite priče o vremenu koje je proveo u inostranstvu, ali sve je to bilo pre pedeset godina. Nije bilo nikakvih amblema niti vojnih oznaka, tako da nije bilo u pitanju zvanično okupljanje. Možda neko nezvanično? Igrao je bejzbol dok je bio u vojsci – čak i u Japanu.

Jednom je mornarička ekipa Sedme flote izazvala Šonan Sirekse iz profesionalne japanske lige na prijateljsku utakmicu, a stadion je bio rasprodat. Kad god bi pričao o tome, tata bi prineo šaku čelu, kao da razgleda publiku.

„Nije imala igla gde da padne! Možeš li da zamisliš to, Tori?“

Uvek sam mogla da zamislim.

Otvoreni stadion, savršen teren, s besprekorno urednom travom, i moj otac, tako mlad, tako nervozan, zagreva se na peskovitom delu za bacača.

„Ne možeš ni da zamisliš buku!“, rekao bi tata. U Japanu je publika, umesto aplauza, udarala šarenim plastičnim palicama po poleđini sedišta – bum-bum-bum. Vođe navijača trčale su između redova publike, udarale u bubnjeve i pevale navijačke himne. Organizovane grupe navijača u određenim sektorima stadiona pevale su pesme i vikale kroz megafone. Tata je rekao da je tih pedesetih godina u Japanu bejzbol gromoglasno odjekivao u inače mirnoj i tihoj kulturi.

Iako je utakmica bila prijateljska, utakmica protiv Vojske SAD imala je velike konotacije. Tata je rekao da Zemlja izlazećeg sunca ništa više nije želela nego da pobeđi Zemlju crvenih, belih i plavih zvezdica i pruga.

„Maltene sam se kajao što smo na kraju pobedili“, uvek bi govorio tata. „Porodica moje devojke bila je na tribinama i nisam hteo da ih uvredim, naročito ne pre nego što sam ih i upoznao.“

Kada bi raspredao ove priče, uvek bi govorio „moja devojka“. Nikada nisam saznala njeno ime. A kada bi mama bila tu negde, nikad ne

bi slušala te priče. Kad bih ga pitala za tu devojkicu, zavrteo bi glavom, ispustio vazduh koji je zadržavao u nabreklih obrazima i rekao: „Da je bila posebna, bila je.“

Kao i on. Obožavala sam ga.

Čoveka koji je pio rakiju kao i njegov otac Slovak, koji se šepurio poput Džona Vejna i pripovedao najživopisnije priče.

Mada, u većini njegovih priča bilo je veoma teško odrediti šta je istina. „Šta je istina ako ne priča koju pričamo sebi?“ Zatim bi mi namignuo, lupio me po nosu i ostavio me da se mučim da razlučim istinu od fantazije. Što i dan-danas radim.

Ali to pismo iz Japana – ono je bilo stvarno.

„Tajgersi su izgubili“, rekao je tata, iznenadivši me dok se dovlačio do frižidera. Otvorio ga je i zurio unutra.

„Jesi li gladan? Da ručamo?“ I trebalo bi nešto da pojedje. Kopneo je. Isprva je dobijao komplimente na račun svoje sve vitkije figure, ali divljenje je prestalo kada se gubitak težine ubrzao. Čak su mu se i šake – iste one kojima je igrao na rasprodatom stadionu – istanjile i postale kvrgave i koščate.

Zatvorio je frižider praznih ruku, privezao bolje pojas plavog ogrtača pa se počesao po čekinjama na bradi s jamicom. „Neka, nisam gladan.“ Pokazao je ka koverti. „Šta je to?“

„Rekoh ti već. Stiglo ti je pismo.“ Pružila sam mu ga. „Iz Japana.“

Zgrabio ga je brzinom munje, škiljeći da bi pročitao obeležja. Lice mu se odjednom snuždilo. Pritisnuvši pismo čvrsto na grudi, okrenuo se nalevo krug u papučama i otišao bez reči.

Sačekala sam nekoliko minuta pre nego što sam krenula za njim.

Stajao je kao smrznut, pogleda prikovanog za koverat u slabo osvetljenoj prostoriji. Somotske zavese nisu mogle da spreče pogled radoznalog sunca. Niti moj. Odškrinula sam vrata koji centimetar, tako da su kroz pukotinu prodrli dugi prsti svetla, protežući se kroz prostoriju i dodirnuvši ga po ramenu. Okrenuo se i šakom prekrpio neobrijano lice, na kojem je nosio dotad nepoznati izraz. Izraz koji mi je bio stran koliko i to pismo.

Uplakan.

DRUGO POGLAVLJE

Japan, 1957.

Baka ume da kaže: „Sitne brige bacaju dugačke senke.“ A šta ako su u pitanju velike brige? Senka koja se uzdiže nada mnoom gusta je i čudovišna, maltene živa.

Ustajem pre zore da pomognem svojoj okasan (majci) da pripremi doručak: beli pirinač, grilovana riba i miso. Ali nisam gladna. U stomaku mi previše kulja od briga.

Skoro mi je osamnaest, a za sutra je zakazan *omiai*, na kom će mi ugovoriti brak.

Sad bar, dok je američki idealizam u totalnom ratu s ovom drevnom tradicijom, drugi odlučuju jedino s kim ću se upoznati. A na meni je da odaberem za koga ću se udati. Međutim, postojanje samog izbora i sloboda da nekog zaista odaberem su dva potpuno različita pojma. To je izazov s kojim se suočavam. Jedan od brojnih.

Uzimam tanjir iz majčinih ruku i klanjam se bratu i ocu, koji ulaze u prostoriju i raspravljaju o politici. Predvidiv razgovor kreće se od Ujedinjenih nacija, ide ka nezavisnosti Japana, pa do potpunog prekida odnosa s Amerikom.

Otac je glatko izbrijan i kratko podšišane kose – na šta je navikao još otkad je služio vojsku – ali u tamnom odelu u zapadnjačkom stilu, kako bi impresionirao strane trgovce. Budući da je Taro onisan – moj najstariji brat, i da radi s ocem, oblači se i ponaša se isto kao on. Skoro

je savršena imitacija, razlikuje se samo po oštrom jeziku – što se ne smatra preterano dobrom osobinom.

„Naoko, uskoro ćeš upoznati Satošija i osigurati nam buduće bogatstvo“, kaže Taro oholim glasom.

„Sudbina je tako htela“, dodaje baka, koja hoda polako iza njih. Tanke usne istegla je u osmeh, ne otkrivajući zube, zbog čega su joj obrazi sa opuštenom kožom nabrekli.

Davno sam upoznala Satošija, tako da bih i sama znala da je *sudbina* zaista tako htela. Biće pre da je neko drugi tako hteo. A šta je s mojom budućom srećom? Zar se ljubav ne računa? Stavljam šolju pred baku i pažljivo joj sipam čaj. „Ali najpre, svi ste se složili da upoznate mog izabranika.“ I ja se osmehujem ne otkrivajući zube.

Moja porodica se za brak sa Satošijem *čvrsto zalaže*.

A brak sa Hadžimeom je nešto čemu se ja *iskreno nadam*.

„Ako loviš dva zeca, nećeš uhvatiti nijednog“, kaže baka. Ovo je samo jedna u arsenalu njenih poslovice. Odapinje ih kao strele, ali umesto jedne, koju je lako polomiti, ona ih odapinje po deset u svežnju.

Spremna sam na još napada, ali majka se postavlja između nas poput štita. „Mislim da bi za sutrašnji sastanak s tvojim Hadžimeom valjalo da se okupimo u bašti na čaju i da se upoznamo kako dolikuje. To bi bilo najbolje, je li tako?“ Kako bi izbegla očev upitni pogled, majka vraća na mesto zalutali pramen, koji joj se izvukao iz punde.

Sve je na mojoj okasan uredno i lepo. Nežna je, sitne građe i duge kose boje čađi, od koje se pravi sumi mastilo. Nosi je čvrsto privezanu za dno vrata i probijenu štapićima od žada.

Blago joj se klanjam, zahvalna na tome što se umešala. Pre nego što je rat prekinuo očev posao s uvozom i izvozom, bio je na čelu prave imperije, a u kući smo imali brojne slugе, kao i baštovane. Sada se mučimo bez ispomoći. Mučimo se kao i svi ostali. Tako da, ukoliko nameravamo da koristimo baštu, to iziskuje mnogo priprema i posla. To što je majka izjavila da ćemo je iskoristiti za upoznavanje sa Hadžimeom, što niko od ostalih ne želi, za trenutak stavlja tačku na diskusiju.

Majka zna šta je na kocki. Moguće je i da zna sve.

Satošijev otac je istaknuta mušterija *Tošibe* i očev najvažniji klijent. Zbog toga sam ja vredan mamac. Zakači li se Satoši za mene, moja porodica će poznjeti nagrade u vidu stabilnih prihoda koji će nas rasteretiti.

Odbijem li i osramotim ih, mogao bi da odbaci očevu firmu, pa da nam bude dvostruko teže.

Postoji samo jedan izlaz.

S jedne strane, Hadžime na sutrašnjem upoznavanju treba da se pokaže besprekorno, da bi ga smatrali dostojnim izborom, a s druge, treba da se ne dopadnem Satošiju, da bi on odabrao neku drugu. Tako njegova porodica neće biti osramočena, a ni moja. Bogatstvo moje porodice ponovo će se izgraditi na sopstvenim zaslugama, a ja ću imati brak koji počiva na ljubavi.

To je moj plan.

U borbi između kamena i vode, naposljetku pobjedi voda. Pošto je volja moje porodice čvrsta poput kamena, moraću da budem uporna kao voda da bih je promenila.

„Zakasniću, okasan“, kažem ignorišući stezanje u grudima. „Pošto sledećih nekoliko dana propuštam klub tradicionalnog plesa, moraću da ostanem posle škole da vežbam sa Kiko.“ Ovo je samo donekle laž, pošto stvarno idem na probu. Ali umesto na probu plesa sa Kiko, vežbaću sa Hadžimeom.

Moj mlađi brat Kendži uleće i bučno sleće na jastuk na podu, od čega posuđe zazveckea, a baka se uplaši. Devet mu je godina i previše je sladak za svoje dobro. Zbog tih vedrih očiju i gustih tamnih trepavica, sve mu gledamo kroz prste za, pa čak i loše manire.

Upućujem mu prekoran pogled. Plazi mi se.

Pošto smo se svi okupili, izgovaramo: *Itadakimasu!* – otprilike: ponizno sam zahvalan ili zahvalna – ali ja i dalje ne podižem glavu jer tražim još blagoslova. *Molim se da sutrašnji sastanak prođe savršeno, pa da to što Hadžime ne pripada uticajnoj porodici ne osramoti našu porodicu niti da pridoda na važnosti Satošijevoj.*

Da, stomak mi se komeša od nervoze, ali srce mi je puno nade.

Školski dan puzi poput puža, sporo i teško. Vuče se i dok čekam Hadžimea na Tauruskoj stanici. Silazim s perona dok se popodneвно sunce odbija od krovova zaslepljujući me. Škiljim koliko je jarko i tražim Hadžimeovo lice u gomili. *Gde je?* Željna sam da provežbamo.

Amerikanci u uniformi jedu u prolazu. Hadžime neće napraviti tu početničku grešku. Radili smo mnogo na pravilima ponašanja da bismo zadivili moju porodicu. Ne jede se u hodu. Seda se da ukažemo poštovanje prema žrtvi i uloženom vremenu potrebnom za sadnju, žetvu i pripremu hrane. Amerikanci kao da ne primećuju da svi sklanjaju pogled u stranu zbog njihovog odsustva manira. Svi sem Hadžimea. Probija se pravo kroz njih.

Obučen je u belu majicu i krem pantalone. Lepe kose boje kovanog gvožđa, zalizane sa strane i visoko podignute, s jamicom na bradi, podseća na Elvisa ili neku filmsku zvezdu. Možda na Džejmisa Dina. Oboje smo ljudi za svime što je moderno. Šteta što nisam mogla da presvučem školsku uniformu. Makar mi je konjski rep podignut, kako je to moderno na zapadu.

Mašem mu dok mi se približava.

Od osmeha me već bole obrazi. Ljubav i kašalj nemoguće je sakriti i jedva se uzdržavam da ne potrčim ili viknem.

Srećemo se u pomalo nezgodnom trenutku, jer bismo oboje jedno drugom da skočimo u naručje, ali zadovoljavamo se blagim naklonom, nakon čega se smejemo zbog toga što se umalo nismo sudarili glavama. Hadžime me uzima za ruku – što je zabranjeno u društvu – i brzim korakom me sprovodi između izloga prodavnica, do jedne uske uličice.

Spuštam glavu, zabrinuta da ćemo privući prekorne poglede okrutnih srca. „Okružili su nas kao moljci. Trebalo bi da odemo negde, Hadžime.“

„E pa, i njih, kao i moljce, privlači tvoja svetlost. Što se mene tiče, neka gledaju.“ Široko se osmehuje, otkrivši sitan procep između prednjih zuba. A onda proviruje i viče: „Zdravo! Volim ovu devojku!“

„Ššš!“ Trčim do druge strane, priljubljujem se uza zid i smejem se. „Kakvo svetlo?“, pitam ga osmehujući se, ali pogled mi je na ulici.

Okreće se i ponovo me uzima za ruku. „Ono u tvojim očima.“ Steže me za šaku, pa mi uzima i drugu. „Ono što sija iz tvoje duše.“ Nežno mi ljubi oba dlana.

Obrazi mi plamte. Sada gledam samo Hadžimea. Toliko me mami: momčić, ali u isto vreme i muškarac, a ta mešavina je neodoljiva.

Prilazi mi bliže i naslanja čelo na moje. „Zdravo, Cvrčku.“

„Zdravo, Hadžime.“ Još šire se osmehujem, zapanjena koliko sam samo hrabra s njim. Koliko prkosim lekcijama koje sam slušala čitavog

života – budi ponizna, ćuti, stavlja drugie na prvo mesto. Sve to ima smisla, ali ipak... Spuštam pogled sa njegovog. Ne budem li pažljiva, progutaće me pogledom, ali obuhvata mi obraze šakama i pridiže mi bradu.

„Poljubiću te tu, u usta, važi?“

Istežem se na vrhovima prstiju i ljubim ga prva.

Srce mi poskakuje između panike i blaženstva. *U kakvu sam se to devojku pretvorila?* Otvaram se ka njemu poput pupoljka na jutarnjem suncu. Da, predivan je, sladak poput šećerleme, kao *kompeito* na japanskom. I kao i s tom šećerlemom, pohlepna sam i u iskušenju sam da probam još. Da li da uzmem što mi je srcu drago? To mi pruža slobodu. Ali obećali smo. Nećemo opet sve dok se ne uzmemo.

Zato se razdvajamo jedno od drugog.

Smešim se. Hadžime se ceri. Lupam ga po grudima i smejem se. Da, ko je ova devojka? Grlj me i znam. Njegova sam. I dalje sam to ja, ali odvažnija, vedrija, *slobodna*. Ako u meni i sija neko svetlo, onda je to od sreće za koju je on zaslužan.

„Imam iznenađenje“, kaže i ljubi me u glavu pre nego što me pusti. „Dođi.“ Dugim koracima izleće iz uličice pa se okreće i maše mi da krenem za njim.

„Kuda ćemo?“ Poskakujem kako bih ga stigla dok on sa ulice skreće ka polju sa visokom travom.

Hadžime se okreće i hoda unazad s nestašnim osmejkom. Spušta se kako bi išćupao vlat trave, skratio je i sažvakao joj kraj.

„Kuda, Hadžime?“

Oči, plave poput neba s kog samo što je pala kiša, sklapaju se kada se okrene ka meni. „Ne. Ne smem da ti kažem.“ Viri preko ramena. „U pitanju je iznenađenje.“

Razrogačila sam oči. Kreće da trči.

„Čekaj!“, smejem se jureći njegove dugačke noge, koje rade kao makazice. Visoka trava šiba mi gole listove, ali teram se da idem brže nakon što se previše udalji od mene, pa usporavam kada ga više ne vidim. „Hadžime?“ Gledam ka obližnjem drveću, bacam pogled na put s kog smo došli, pa se okrećem.

„Ah!“

Cvilim kad me uplaši pa prekrivam lice, priljubivši laktove. Smeje se i grlj me, ljuljajući me napred-nazad i šapućući da me voli.

I srećna sam, eto tako.

Spuštam šake samo malo i virim preko vrhova prstiju. Hadžime se savija i ljubi me u čelo. Da, njegova sam. Moj je. Ovo je sudbina.

„Hajde, tu je odmah ispred“, kaže i vuče me za ruku.

Šetamo prepletenih prstiju. Hadžime sa novom travkom koju žvače, a ja s brigama što me more. „I dalje moramo da vežbamo, sećaš se? Shvataš koliko je to važno?“

„Naravno.“ Gleda me postrance. „Zbog toga smo to provežbali najmanje stotinak puta.“

„Stotinak puta nije ništa.“ Srce mi nezadovoljno lupa. „Za potpuno ovladavanje ceremonijom čaja potrebne su godine vežbe, možda i ceo život. Da bi potpuno ovladao pravilima dobrog ponašanja, imamo samo ovaj trenutak.“ Stajem, nakon čega staje i on. Preklinjem ga pogledom. „Od sutrašnjeg sastanka sve zavisi. Molim te, moramo da provežbamo.“

„U redu...“ Podiže pogled ne bi li pronašao odgovore. „Prvo se divim šolji, vrtim je dva puta, izvinjavam se što ću otpiti pre drugih, kako bih pokazao poniznost, i klanjam se pre nego što otpijem gutljaj.“ Spušta bradu. „Vidiš? Spremni smo, hajde sad.“ Vuče me za ruku.

Nisam ubeđena pa nastavljam da ga rešetam pitanjima dok se penjemo strmim brdov daleko od prometne ulice. Nisam sigurna kuda idemo, ali ne dopuštam da mi to odvrati pažnju s cilja. „Šta radiš pre nego što dodaš posudu?“

Okleva.

Prasnem na njega: „Moraš da obrišeš obod salvetom, inače ćeš se osramotiti! Zar si već zaboravio?“ Stomak mi se okreće. Niti će mu takvu grešku zaboraviti niti *oprostiti*. „U kom smeru dodaješ posudu nakon što si prebrisao ivicu?“

Hadžime ostaje bezizražajan.

Ja sam sve uznemirenija. „Levo! *Levo!*“ Srce mi tutnji, hodam brže i prestižem ga. „Kako da ih ubedimo da si dobra partija za mene ako nisi u stanju to da upamtiš?“

„Cvrčku.“

„Moramo da budemo *savršeni*.“ Nastavljam dalje. Marširam, držim mu predavanje, paničim. „Nema grešaka! Napraviš li i najmanju grešku, mogli bi da odbiju naš zahtev i nateraju me da se udam za Satošija!“ Mlataram rukama dok iz mene kulja bujica reči: „*Ti si moja sreća! Tebi*